

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Entre la por i el desconcert

Unes mesures insuficients i un debat pendent

Estem vivint setmanes molt excepcionals, atrapats entre la por i el desconcert. Desconcert que va quedar prou en evidència dissabte passat al Consell General.

A França, a Espanya i a Andorra s'ha confinat tot el país i s'ha ensorrat l'economia per permetre als escassos recursos mèdics i sanitaris d'aguantar l'embranchida.

Cal reconèixer que el cost econòmic i social que tindrà aquesta crisi s'hauria pogut atenuar si en lloc de retallar, els liberals haguessin invertit en l'hospital i s'hagués tingut estocs disponibles de materials de protecció i d'anàlisi.

El confinament a casa ha deixat l'economia en estat de xoc. A hores d'ara –les compareixences diàries del ministre de Salut ho confirmen– no se sap amb certesa quant durarà la crisi sanitària, i per tant, tampoc podem saber amb exactitud l'abast real de la patacada econòmica.

Fem un primer càlcul, amb el cost dels expedients de regulació de feina a les empreses, més la reinversió indispensable en el sector sanitari, que els liberals han empobrit els últims deu anys, més els crèdits tous, garantits pel Govern als bancs, més les fallides que inevitablement cauran en el teixit econòmic. Tot plegat, comptat i debatut, ens acostarà a una xifra ben segur superior al pressupost de l'Estat per enguany.

Així doncs la pregunta urgent, la resposta a la qual no vam pas escoltar dissabte al

Consell General, és com ho hem de fer per evitar una crisi de solvència i perquè l'economia pugui tornar a engegar amb força i recuperi la normalitat quan tot acabi i perquè les persones més perjudicades pel confinament i l'aturada de l'activitat disposin d'uns mínims recursos per subsistir.

No podem perdre el temps, com ho van fer dissabte el govern i la seva majoria d'una banda i el primer partit de l'oposició d'altra banda, asse-

Les mesures només donen oxigen de subsistència per a tot estirar dos mesos

nyalant com a culpables els adversaris polítics. El virus ens ha atacat a tots i junts ens haurem d'aixecar. La segona llei votada dissabte al Consell General comporta mesures potser necessàries però ben segur insuficients per aturar la caiguda de la facturació i la pèrdua de llocs de treball, especialment en el comerç, la restauració i el turisme.

Ara bé, els grans afectats per damunt de tot seran els autònoms i la petita i mitjana empresa, que és més vulnerable a la caiguda de la demanda que les grans empreses. Tot plegat mostrarà una fotografia desoladora del mercat laboral, que per les seves característiques expulsarà ràpidament els treba-

lladors cap a l'atur en un marc legal en el qual no hi ha una prestació per desocupació prou ben establerta ni assentada. El mateix ministre d'Economia ho va dir sense embuts dissabte al Consell General:

“(...) acomiadar en aquests moments és una necessitat per a algunes empreses (...)” i “(...) no acceptar que en aquest país hi haurà acomiadaments és no acceptar la realitat (...)”.

Declaració seca i freda que no va anar acompanyada de cap espurna d'esperança.

Cal trobar l'equilibri en les mesures econòmiques sabent que en aquests difícils moments donar suport a les empreses és, també, donar suport als seus assalariats.

És ben evident que només es pot anar caminant cap a la normalitat si es dona liquiditat a empreses i famílies, però les mesures, insisteixo, només donen oxigen de subsistència a tot estirar per a dos mesos.

Són mesures d'emergència davant una situació dramàtica i temporal. Les mesures havien de ser efectives, equitatives i capaces de generar consens. Haurien de ser-ho, però en bona part no ho són.

És urgent reactivar l'activitat econòmica i l'ocupació, i mantenir la inversió.

I per aconseguir-ho caldria fer realitat un gran pacte per a la reconstrucció del país.

D'això convenia parlar al Consell General. I d'això haurem de parlar, agradi o no al Govern, les pròximes setmanes.